

FELNŐTT KATEKÉZIS:

Kivonat / 2012. április 19.

**Havasi József atya:
Igazság és szeretet a nevelésben,
Don Bosco módszerében**

MEGHÍVÓ

2012. május 17. csüt. 18 óra

Dr Gerber Alajos:

Gyermekeink hite

Igazság és szeretet a nevelésben, Don Bosco módszerében

József atya szalézi szerzetes, a szalézi rend tartományfőnöke először jött el hozzánk és azonnal megragadott minket jó kedélyű, őszinte és egyszerű, szeretettel teli személyisége. Olaszországban, majd 1960-tól 30 évig Bécsben, végül most 1991 óta Magyarországon foglalkozik a fiatalok szeretetteljes nevelésével.

A három legnagyobb szerzetesrend: a ferences, a szalézi és jezsuita rend. A szaléziak legfontosabb hivatásuknak tekintik a fiatalság nevelését, a jövő nemzedéknek szeretetteljes kibontakoztatását. A rend alapítója, Bosco Szent János módszerét alkalmazva csak olyan férfiakat vesznek fel a rendbe, akik Jézus feltétlen szeretetével és az Ő módszerével fordulnak a fiatalokhoz.

Amikor az emberek között szóba kerül a mai fiatalság, azonnal csépelni kezdik a mostani fiatalabb generációt. Sokat szenvedünk mindannyian attól, hogy a fiatalság krízisben van. A társadalmi légkör változott meg – a fiatalság ma is éppen olyan, mint a régebbi időkben volt. Ma mindent megadnak a fiataloknak – szabad utat kaptak, korlátok nélkül. Ezzel együtt azonban megromlott a családi élet, az oktatás, és még sorolhatnánk. Azok a problémák, amik Don Bosco idejében aktuálisak voltak, éppen annyira időszerűek ma is. Akkor sem volt rózsás a helyzet: a fiatalok munkanélküliek voltak sokan, az utcán csavarogtak. Senki nem foglalkozott velük – börtönökbe kerültek, lezüllöttek. Ekkor történt, hogy egy fiatal pap, aki maga is szegény családból származott és árva gyermek volt, kutatta, mi lenne a hivatása az emberek között. Gyóntatója tanácsára 3 napig járta Torinó utcáit. Ez elég volt ahhoz, hogy rádöbbenjen a hivatására: ezeket az elvesző utcagyerekeket kell visszavezetnie a társadalomba és Istenhez. Tudnunk kell, hogy valódi lángészként igazi karrier állt előtte, de ő mégis a gyermekek nevelését választotta. Szalézi Szent Ferenc volt a példaképe, aki azt tanította, hogy egy csepp mézzel több legyet lehet fogni, mint egy hordó ecettel. Szeretettel jobban lehet Krisztust közvetíteni, mint bottal és terrorral. Ez az a **megelőző módszer**, ami a szaléziak egész működésének alaptanítása, és amihez hozzá tartozik, hogy az előljáró állandóan, tehát *folyamatosan, reggeltől estig a gyermekek között* van, így azok nem tudnak rosszat tenni. A gyermekek az osztályokba nem mehetnek be, amíg a tanár nincsen velük. Ezt a „jelen levést” a szülők is gyakorolhatnák. *Saját tapasztalata, hogy a gyermekek legnagyobb bánata mindig az, hogy a szülőknek nincsen idejük velük foglalkozni.* A mai

szülők a gyermek nevelését intézményektől várja – ilyen pl. az iskola. Még ha katolikus iskolába járattuk is őket, a *nevelés a családban történik*. A mai szülők mindent mag akarnak adni a gyermeknek, sokszor erőn felül is – főleg anyagi szempontból, csak éppen az idejüket, az igazi kapcsolatot tagadják meg tőlük. Ezáltal valójában nem is ismerik a gyermekeiket.

Még nagyon fontos, hogy a gyermekek iránt *bizalommal kell lennünk*. Meg kell előlegezni, bármennyire nagy feladatnak érezzük is. Isten is megbízik bennünk. *Don Bosco éppen úgy fordul a fiatalok felé, ahogy Isten fordul mifelénk: bizalommal, feltétlen szeretettel, de számon kéri a talentumainkat.* Éppen azért lehet követelni, mert megelőlegezzük a bizalmat. Aki érzi, hogy bíznak benne, az meg akar felelni ennek a bizalomnak. Felemel és méltóságot ad az embernek, ha érzi, hogy „emberszámba veszik”. Ez a gondolkodás nagyon hiányzik a mai kapcsolatokból, a mai családokból. A szülők mindent megadnak, azt gondolják, hogy ezzel jót tesznek. Pedig ezzel nagyon rosszat tesznek: ha a gyermek minden kívánsága teljesül, soha nem tapasztalja meg, hogy milyen a világ valójában. De ugyanezek a szülők félnek a saját gyermekeiktől - nem mernek követelni. **A családból hiányzik a bizalom, a követelés és a szeretet.** A szülők között is... Nem tudnak áldozatot hozni egymásért, nem ismerik az egymás- a világ- és Isten iránti *felelősség* szót. A legrosszabbak ebből a szempontból az ún. újgazdagok. Ezek azt vallják, hogy „az ő gyermekeik ne tapasztalják meg, amit nekik kellett”. Tehát elengedik őket a lejtőn, és később nem is értik, hol rontották el. A régi tradíciókkal rendelkező családok, akik lassan és sok munkával építették fel a birodalmukat, meggondolják, hogyan nevelik gyermekeiket. Nagyon is jól tudják, hogy mit jelent a kötelesség és a felelősség szó. Ezek az emberek sokszor a legszigorúbb iskolákba íratják gyermekeiket és megkövetelik tőlük, hogy kiérdemeljék a családi nevet.

A szalézi központba mindenkit szeretettel fogadnak – a játékokkal, a sporttal igyeksenek közeledni a fiatalokhoz. Csak ezután jön az Istennel való kapcsolat kiépítése. Nem kéri számon a szentmise látogatást, csak javasolják. Mégis, a hiteles, szeretettel teli légkör nagyrészt megteszi a hatását: előbb-utóbb a legtöbb gyermek eltalál Istenhez. Aki nehezen közelít, azt imáikkal segítik és meghagyják szabadságát. Isten is ezt teszi velünk.

Add Uram, hogy egyre többen tapasztalják meg Isten szeretetét a szalézi atyák áldozatos szeretetén keresztül. Add, hogy tanulni tudjunk tőlük!